

Arrest

nr. 315 303 van 23 oktober 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 8 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat E. RAHOU.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 18 maart 2024 en verzoekt dezelfde dag om internationale bescherming. Op 21 juni 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 25 juni 2024 aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Georgische nationaliteit te bezitten, van Tsjetsjeense etnie te zijn en moslim te zijn. U bent geboren op 03/04/1993 en u woonde altijd in het dorp Duisi, gelegen in het district Akhmeta. U verbleef

echter ook vaak in Tbilisi voor uw werk. U studeerde ICT aan de universiteit en studeerde af in 2013 of 2014. Uw laatste job in Georgië was als manager in een hotel.

Uw familie raakte betrokken in een familievete met de familie M. in 2019. Uw oom, M. K. trad immers op als bemiddelaar tussen de overheid, een bouwbedrijf en de lokale bevolking in een project voor waterreservoirs en de familie M. was tegen de bouw hiervan. Daarom vielen ze uw oom op 27 november 2019 aan. Uw oom, zijn neef A. en een vriend R. raakten hierbij gewond. A. had een pistool bij en schoot V. M. neer. Hij overleed later aan zijn verwondingen. Hierdoor wil de familie M. uw familie viseren via bloedwraak. A. en R. kregen een gevangenisstraf van respectievelijk 9 en 11 jaar en zitten momenteel nog altijd in de gevangenis. Uw familie startte veel bemiddelingspogingen op met het oog op verzoening tussen de twee families maar deze bleken allemaal tevergeefs.

Op 30 juli 2020 was u in het huis van uw oom toen uw oom beschoten werd door de familie M. De broer van V., "R." was hiervoor verantwoordelijk. Niemand raakte gewond en de broer van V. werd gearresteerd en veroordeeld, doch kwam ondertussen reeds vrij.

Omwille van uw dichte band met uw oom en uw familienaam werd u vaak lastiggevalen door de familie van M. Toen u in Tbilisi werkte, merkte u drie of vier keer op dat u werd achtervolgd. Eén keer werd u door twee mannen achtervolgd en hen sprak u ook aan. Door deze achtervolgingen stopte u met uw werk in Tbilisi en ging u in Bakuriani werken. U kreeg in de loop van de tijd ook twee of drie oproepen via onbekende nummers en ook dreigberichten in het kader van de familievete. U werd ook uitgescholden op sociale media. Er werd gezegd dat de andere familie uw familie niet kon vergeven. Er waren ook twee incidenten waarbij u uw grootvader bezocht in een ander dorp – het dorp waar de M. familie woonde – en waarbij er aanstalten werden gemaakt om op u te schieten. U meldde deze incidenten vaak bij de politie, maar ze volgden de situatie niet op. Door al deze incidenten besloot u om te stoppen met werken en verbleef u nog enkele dagen in uw dorp. In deze dagen werd de elektriciteit van jullie huis door iemand uitgeschakeld en werden er voorwerpen richting jullie huis gegooid. Voor uw vertrek had u een gesprek met de tante van uw beste vriend die getrouwd was met een lid van de familie M. Zij zei dat de M. familie heel uw familie wouden viseren omwille van de dood van V.

U besloot dat u moest vluchten. U trouwde op 19 februari 2024 met een ver familielid zodat u haar familienaam kon overnemen en u kwam richting België. U verliet Georgië op 27 februari 2024 en u kwam aan in België op 18 maart 2024, waar u diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming indiende.

Na uw vertrek uit Georgië is er niks meer gebeurd, doch u vernam recentelijk wel via uw moeder dat de M. familie weet dat u niet meer in het land bent en zich informeren naar u.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw paspoort (origineel); uw rijbewijs (origineel); uw oud paspoort (origineel); een attest van uw naamsverandering (origineel); uw huwelijksakte (origineel) en een USB-sticks met video's over het familieconflict (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bloedwraak indien u zou moeten terugkeren naar Georgië omdat uw familie betrokken was bij een familievete met de familie M. (NPO, p. 6).

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw vrees voor vervolging op ernstige wijze wordt ondermijnd door uw handelen nadat u Georgië verliet en voordat u in België aankwam. U gaf immers aan dat u voor uw aankomst in België zeven of acht dagen in Duitsland verbleef omdat u uw zus wou bezoeken aangezien u haar al lang niet meer had gezien (NPO, p. 5). U heeft echter nagelaten om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U werd nochtans gevraagd of u reeds op de hoogte was van het bestaan van internationale bescherming toen u in Duitsland verbleef en u zei dat dit het geval was. U werd dan gevraagd om welke reden u heeft nagelaten asiel aan te vragen in Duitsland en toen zei u dat er veel Georgiërs uit uw streek in Duitsland verblijven en u het niet veilig vond om er langer te verblijven omdat een Georgiër was vermoord in Berlijn, alsook verklaarde u op opportunistische wijze dat België uw eindbestemming was (NPO, p. 5). Hiermee toonde u echter niet aan dat het voor u persoonlijk onveilig was om in Duitsland te verbleven en dergelijk weinig concrete verklaring voor waarom u geen asiel aanvraag in Duitsland staat hoe dan ook niet in proportionele verhouding tot uw vrees om het slachtoffer van bloedwraak te worden in Georgië (NPO, p. 6) en derhalve ondermijnt dit uw vrees op fundamentele wijze.

Daarnaast moet ook worden vastgesteld dat alhoewel het CGVS niet in twijfel trekt dat uw familie betrokken raakte in een familieconflict – er zijn immers meerdere nieuwsberichten te vinden hierover (online beschikbaar op <https://sakartvelosambebi.ge/en/special-report/shielding-criminals-from-justice> en <https://oldwp.civil.ge/archives/369347>) – er toch een serieuze kritische bedenking kan worden gemaakt waardoor uw vrees om het slachtoffer te worden van bloedwraak verder wordt ondermijnd.

Het houdt namelijk bijzonder weinig steek dat u zich genooddaakt voelde om te vluchten, terwijl uw oom nog altijd in Georgië verblijft. U verklaarde immers dat de familievetete begon nadat uw oom optrad als bemiddelaar in een nieuw bouwproject rond waterreservoirs in het dorp (NPO, p. 7). Uw oom was tevens betrokken bij het meest belangrijke incident in het kader van het familieconflict. De familie M. wil zich immers wreken op uw familie omdat jullie verantwoordelijk worden geacht voor de dood van V. M. en uw oom was hierbij aanwezig (NPO, p. 7-8). U beklemtoonde ook dat de andere familie na deze moord schoot op het huis van uw oom met het doel hem aan te vallen (NPO, p. 7 & 9). U gaf dan ook nog eens aan dat uw oom als het hoofdpersonage van het familieconflict kan worden gezien langs jullie kant en dat hij zeker door de andere familie werd uitgekozen om geïsoleerd te worden (NPO, p. 12-13). Gelet op al deze verklaringen raakt het kant noch wal dat uw oom nog altijd in Georgië woont. U werd gevraagd hoe het mogelijk was dat uw oom er kan blijven wonen, terwijl u zich genooddaakt voelde om te vluchten en toen zei u dat het jullie traditie is dat uw oom het land niet mag verlaten zolang het conflict nog loopt (NPO, p. 13). Gelet op de ernstige gevolgen van het familieconflict – sprak van bloedwraak (zie supra) – en het gegeven dat uw oom het meest in aanmerking komt om gedood te worden door de andere familie, houdt deze verklaring echter geen steek. Hierdoor komt uw vrees om gedood te worden in het kader van bloedwraak verder op de helling te staan.

In ondergeschikte orde is het tevens weinig logisch dat u sinds de start van het familieconflict in 2019 (NPO, p. 6) nog tot februari 2024 in Georgië kon blijven (NPO, p. 5) en pas toen besloot dat u het land moest ontvluchten. Volgens uw verklaringen besloot u pas te vluchten na een gesprek met een aangetrouwd familielid van de familie M. waarbij ze zei dat de familie uw familie niet zou vergeven en dat u ook in het vizier kwam door uw familiebanden. U besepte ook dat het niet veilig was voor u in Georgië en dat u niet geholpen kon worden (NPO, p. 12). Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u dergelijke beslissing reeds vroeger zou hebben gemaakt in de context die u schetste. Volgens uw verklaringen werd u voordien immers meermaals achtervolgd en bedreigd, alsook waren er twee pogingen vanwege de andere familie om u te viseren door op u te schieten (NPO, p. 9-12). Het feit dat u dan toch nog vijf jaar in Georgië kon leven zonder op meer doortastende wijze geïsoleerd te worden doet verder vraagtekens plaatsen bij de gegrondheid van uw vrees om het slachtoffer van bloedwraak te worden.

Daarenboven blijkt ook niet dat u niet op de bescherming van de Georgische autoriteiten zou kunnen rekenen indien u opnieuw problemen met de familie M. zou ervaren. Uit de COI waarover het Commissariaatgeneraal beschikt (zie **COI Focus Georgië – Algemene situatie** van 11 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20231211.pdf), blijkt dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en

hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in highprofilezaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.

Er kan bijgevolg verwacht worden dat u aantoonde dat u bescherming gezocht heeft, maar deze niet gekregen heeft. U slaagt hier echter niet in.

U gaf meermaals aan dat u geen bescherming kon krijgen in Georgië omwille van de vele connecties van de andere familie met het criminele milieu en de Georgische overheid (NPO, p. 8-9 & 11). U heeft wat betreft uw persoonlijk situatie echter ook héél weinig ondernomen om bescherming te zoeken. U gaf aan dat u de politie inlichtte na elk serieus incident dat u meemaakte, doch dat ze de situatie niet verder opvolgden (NPO, p. 11 & 13). U werd gevraagd waarom u nooit klacht hebt ingediend en toen zei u dat dit was omdat u door niemand concreet fysiek werd aangevallen. U werd dan gevraagd om welke reden u het nooit heeft geprobeerd en toen zei u dat u de politie wel inlichtte wanneer er iets gebeurde en dat ze geen actie ondernamen (NPO, p. 13). Dergelijke stelling kan het CGVS niet overtuigen aangezien u het simpelweg nooit heeft geprobeerd om klacht in te dienen bij de politie. U gaf zelf ook aan dat jullie familieleden de aandacht trok van veel ngo's en de media. Daarom werd u gevraagd of u ooit de hulp heeft ingeroepen van dergelijke ngo's en de media om uw problemen aan te kaarten en bescherming te krijgen. U zei dat uw familieleden dit wel deden, doch dat u het nooit heeft geprobeerd in verband met uw eigen situatie. U werd dan gevraagd of u ooit bescherming heeft gezocht bij andere overheidsdiensten en toen zei u dat het niet zou helpen en dat u ook niet zou weten welke overheidsdiensten u zou moeten contacteren (NPO, p. 13-14). Het staat buiten kijf dat u met dergelijke verklaringen geen enkel concreet element aanbodt die doen vermoeden dat u daadwerkelijk niet op de bescherming van uw autoriteiten kan rekenen. Wat betreft uw verklaringen dat u niet op bescherming kan rekenen omwille van de connecties van de tegenpartij kan trouwens nog worden opgemerkt dat de broer van V. M. werd gearresteerd en veroordeeld na de schietpartij op uw oom (NPO, p. 9). U werd dan ook gevraagd of dit niet betekende dat de overheid jullie wel hielp en toen verwees u naar het incident waarbij V. overleed en uw familieleden werden vervolgd, terwijl hun familieleden op vrije voeten bleven (NPO, p. 9). Hiermee ontcrachte u echter niet dat de overheid weldegelijk moeite deed om jullie bescherming te bieden.

Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een verzoeker worden verwacht dat hij of zij eerst alle billijke en realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in slaagde aannemelijk te maken dat u alle redelijk en realistisch van u te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput omwille van de redenen die hierboven werden uiteengezet. U bent er derhalve niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u geen bescherming zou kunnen genieten in Georgië omwille van uw problemen.

De documenten die u heeft neergelegd vermogen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet te veranderen. Uw paspoort zegt hoogstens iets over uw identiteit en dit staat niet ter discussie. Wat betreft uw huwelijksakte, uw attest van naamsverandering en uw oud paspoort wordt ook niet betwist dat u uw familienaam heeft veranderd. De video's die u meebracht staven het bestaan van het familieconflict, doch nergens wordt u vermeld, noch bent u te zien op deze video's waardoor dit uw vrees voor vervolging niet kan ondersteunen. De video's vertonen louter nieuwsberichten over het ontstaan van het conflict over de waterkrachtcentrales, de bemiddelingspogingen en de fysieke aanvallen die er zijn geweest tussen jullie families.

U bent er dan ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u in Georgië een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4.1 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker geeft enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de motiveringsplicht en stelt dat de bestreden beslissing onjuist en onvolledig is gemotiveerd.

Hij betoogt dat het niet de taak is van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) om de bewijswaarde van alle stukken te ontcrachten, dat er op basis van artikel 4.1 van de richtlijn 2011/95/EU een gedeelde bewijslast geldt en dat er volgens de richtlijnen van het UNHCR, *"Note on Burden of Standard of Proof" in dubio* het voordeel van de twijfel moet worden toegekend. Hij meent, onder verwijzing naar artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003), dat in de beslissing de meest nadelige interpretatie werd weerhouden en dat daardoor appreciatiefouten zijn begaan. Het is wegens deze negatieve interpretaties dat het commissariaat-generaal, aldus verzoeker, geen geloof hecht aan het asielrelaas, terwijl bij een correcte appreciatie van zijn verklaringen en bewijselementen zijn asielrelaas wel degelijk zou leiden tot een andere beslissing.

Waar hem wordt verweten zijn beschermingsverzoek laattijdig te hebben ingediend, werpt verzoeker op dat hij in Duitsland geen verzoek om internationale bescherming wou indienen nu er daar er groot aantal Georgiërs woont en het commissariaat-generaal erkent dat er een familievete bestaat.

Verder haalt verzoeker aan dat, waar niet betwist wordt dat er sprake is van een familieconflict, de verwerende partij niet duidelijk motiveert waarom verzoeker niet als slachtoffer van bloedwraak bestempeld kan worden, temeer nu bloedwraak nog steeds een gangbare praktijk is in Georgië en corruptie nog steeds aanwezig is in het rechtssstelsel van Georgië.

Waar gesteld wordt dat hij niet genoeg hulp zou gezocht hebben van de Georgische autoriteiten, wenst verzoeker te benadrukken dat het persoonlijk onderhoud niet lang geduurd heeft, dat hij verder duidelijke, samenhangende en geloofwaardige verklaringen aflegde over de reeds ondergane bedreigingen en dat hij meermaals gedetailleerde informatie gaf over hoe de problemen ontstaan zijn en de moeilijkheden die deze met zich meebrachten voor hem en zijn gezien. Verder, nog steeds volgens verzoeker, schijnt de verwerende partij de Georgische autoriteiten te vergelijken met de Belgische, terwijl er in Georgië op heden sprake is van ernstige corruptie. Verzoeker benadrukt dat hij in zijn land van herkomst geen bescherming kan vinden tegen bloedwraak. Er kan volgens hem geen sprake zijn van een veilig land van herkomst gelet op de corruptie van de politie, het gebrek aan steun en het feit dat er geen sprake is van een rechtsstaat.

Nog volgens verzoeker kan de verwerende partij niet aan *"cherry picking"* doen en aan de hand van enkele elementen zijn geloofwaardigheid trachten te ondermijnen. Het commissariaat-generaal geeft, aldus verzoeker, aan elke verklaring immers een negatieve interpretatie terwijl zijn verklaringen duidelijk zijn en wijzen op een risico voor vervolging. De verwerende partij zoekt spijkers op laag water, geeft absoluut niet het voordeel van de twijfel en kiest steeds voor de meest negatieve interpretatie. Luidens het verzoekschrift heeft de verwerende partij dan ook nagelaten een zorgvuldig onderzoek te voeren en ontslaat het feit dat zij over een appreciatiemarge beschikt haar niet van haar onderzoeksplicht. Verzoeker stelt tot het uiterste te zijn gegaan in zijn medewerkingsplicht en alle vragen inhoudelijk te hebben beantwoord, alsook keer op keer te hebben getracht te verklaren waarom hij niet op de hoogte was van bepaalde details en dat de verwerende

partij het asielrelaas van tafel veegt door het geven van slechts vier zeer vage argumenten die neergepend werden op amper twee pagina's.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in hoofddorde om hem de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het commissariaat-generaal *"teneinde een correct juridisch onderzoek mogelijk te maken"*.

2.2. Stukken

Verzoeker voert ter staving van zijn betoog volgende bijkomende stukken bij het verzoekschrift:

"3. *Communication from the Commission to the European Parliament, the European Council and the Council, Commission Opinion on Georgia's application for membership of the European Union*", 17/06/2022, COM (2022) 405 final + annex, <https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/EN/ALL/?uri=COM%3A2022%3A405%3AFIN>

4. *"Georgia: End arbitrary prosecutions and protect freedom of expression"*, OMCT, 22/06/2023, <https://www.omct.org/en/resources/statements/georgia-end-arbitrary-prosecutions-andprotect-freedom-of-expression>".

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de

toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijn hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Verzoeker verklaart bij terugkeer naar Georgië bloedwraak te vrezen omdat zijn familie betrokken was bij een familievete met de familie M. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

Blijkens de bestreden beslissing is verzoeker er niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Vooreerst (i) wordt de geopperde vrees ernstig ondermijnd door verzoekers handelen nadat hij Georgië verliet en voordat hij in België aankwam, door eerst zeven tot acht dagen in Duitsland te hebben verbleven om er zijn zus te bezoeken en zonder aldaar, hoewel hij op de hoogte was van de mogelijkheid daartoe, om internationale bescherming te verzoeken. Daarnaast (ii) maakt de commissaris-generaal, hoewel niet in twijfel wordt getrokken dat verzoekers familie betrokken raakte in een familieconflict, een serieuze kritische bedenking waardoor verzoekers vrees om het slachtoffer te worden van bloedwraak verder wordt ondermijnd. Zo houdt het (a) bijzonder weinig steek dat verzoeker zich genoodzaakt voelde om te vluchten terwijl zijn oom, zijnde het hoofdpersonage van het familieconflict met de familie M., nog altijd in Georgië verblijft. In ondergeschikte orde (b) is het volgens de commissaris-generaal tevens weinig logisch dat verzoeker sinds de start van het familieconflict in 2019 nog tot februari 2024 in Georgië kon blijven en pas toen besloot dat hij het land moest verlaten. Daarenboven (iii) blijkt ook niet dat verzoeker niet op de bescherming van de Georgische autoriteiten zou kunnen rekenen indien hij opnieuw problemen met de familie M. zou ervaren. De door verzoeker neergelegde documenten (iv) veranderen, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, bovenstaande appreciatie niet.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en duidelijk en omstandig de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in het voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van en volharden in de beweerde vervolgingsfeiten, het uiten van theoretische beschouwingen en algemene kritiek en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

2.3.6.2. De Raad wijst er vooreerst op dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert een dringende en daadwerkelijke nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk of van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen, *quod non in casu*. De vaststelling dat verzoeker niet onmiddellijk bij zijn aankomst in een veilig land een verzoek om internationale bescherming indiende, te weten in Duitsland voorafgaand aan zijn komst naar België, doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de door hem beweerde nood aan internationale bescherming. Indien hij een werkelijke vrees zou koesteren omwille van het familieconflict met de familie M., is het niet aannemelijk dat hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in Duitsland, waar hij een week verbleef om zijn zus te bezoeken, te meer hij verklaarde toen reeds op de hoogte te zijn van de mogelijkheid om internationale bescherming te verzoeken (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 5). Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij geen beschermingsverzoek indiende in Duitsland omdat er *“veel mensen uit zijn vallei wonen en er is ook daar een moordincident gebeurd en ik vond het daar niet veilig om voor een lange periode te verblijven, mijn eindbestemming was uiteindelijk België”* (*ibid.*, p. 5). Met dergelijke verschoning overtuigt verzoeker niet. In zijn verzoekschrift werpt verzoeker nog op dat, waar het commissariaat-generaal erkent dat er een familievete bestaat, het aannemelijk is dat hij geen beschermingsverzoek in Duitsland heeft ingediend waar een groot aantal Georgiërs aanwezig is. De algemene, niet-gestaafde bewering dat veel Georgiërs, al dan niet uit zijn vallei, in Duitsland wonen en dat de verwerende partij niet ontkent dat er een familievete is, houdt geenszins in dat hij in Duitsland geen verzoek om internationale bescherming zou kunnen indienen. Overigens verbleef verzoeker er een week om zijn zus te bezoeken, waardoor hij het aldaar *in se* niet danig onveilig achtte. Dat er een dorpeling van hem in Berlijn zou zijn vermoord, waarvan hij verklaarde hem niet persoonlijk te kennen en waarvan de moord niets te maken had met verzoekers eigen problemen (*ibid.*, p. 5), is evenmin ernstig om in Duitsland geen beschermingsverzoek in te dienen. Bovenal blijkt dat België sowieso verzoekers eindbestemming was. Dat verzoeker het belangrijker vindt een land te zoeken dat precies aan zijn verwachtingen voldoet, valt niet te rijmen met een daadwerkelijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in zijn land van herkomst. Door te verzaken internationale bescherming te verzoeken van zodra hij daartoe de kans had, wordt zowel de ernst als de aannemelijkheid van de door verzoeker aangehaalde vrees reeds ondermijnd.

2.3.6.3. Zoals verzoeker in het verzoekschrift terecht aanstipt, trekt de commissaris-generaal niet in twijfel dat verzoekers familie betrokken raakte in een familieconflict, gelet op meerdere nieuwsberichten hierover en waarnaar de link in de bestreden beslissing is opgenomen.

Waar verzoeker boudweg opwerpt dat de verwerende partij onzorgvuldig te werk is gegaan en niet duidelijk gemotiveerd heeft waarom hij niet als slachtoffer van bloedwraak bestempeld kan worden, nu bloedwraak in Georgië nog steeds een gangbare praktijk is, gaat verzoeker voorbij aan volgende pertinente en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing op grond waarvan de commissaris-generaal terecht kritische bedenkingen maakt bij de geopperde vrees van verzoeker om het slachtoffer te worden van bloedwraak:

“Het houdt namelijk bijzonder weinig steek dat u zich genoodzaakt voelde om te vluchten, terwijl uw oom nog altijd in Georgië verblijft. U verklaarde immers dat de familievete begon nadat uw oom optrad als bemiddelaar in een nieuw bouwproject rond waterreservoirs in het dorp (NPO, p. 7). Uw oom was tevens betrokken bij het meest belangrijke incident in het kader van het familieconflict. De familie M. wil zich immers wreken op uw familie omdat jullie verantwoordelijk worden geacht voor de dood van V. M. en uw oom was hierbij aanwezig (NPO, p. 7-8). U beklemtoonde ook dat de andere familie na deze moord schoot op het huis van uw oom met het doel hem aan te vallen (NPO, p. 7 & 9). U gaf dan ook nog eens aan dat uw oom als het hoofdpersonage van het familieconflict kan worden gezien langs jullie kant en dat hij zeker door de andere familie werd uitgekozen om gevisieerd te worden (NPO, p. 12-13). Gelet op al deze verklaringen raakt het kant noch wal dat uw oom nog altijd in Georgië woont. U werd gevraagd hoe het mogelijk was dat uw oom er kan blijven wonen, terwijl u zich genoodzaakt voelde om te vluchten en toen zei u dat het jullie traditie is dat uw oom het land niet mag verlaten zolang het conflict nog loopt (NPO, p. 13). Gelet op de ernstige gevolgen van het familieconflict – sprak van bloedwraak (zie supra) – en het gegeven dat uw oom het meest in aanmerking komt om gedood te worden door de andere familie, houdt deze verklaring echter geen steek. Hierdoor komt uw vrees om gedood te worden in het kader van bloedwraak verder op de helling te staan.

In ondergeschikte orde is het tevens weinig logisch dat u sinds de start van het familieconflict in 2019 (NPO, p. 6) nog tot februari 2024 in Georgië kon blijven (NPO, p. 5) en pas toen besloot dat u het land moest ontvluchten. Volgens uw verklaringen besloot u pas te vluchten na een gesprek met een aangetrouwd familielid van de familie M. waarbij ze zei dat de familie uw familie niet zou vergeven en dat u ook in het vizier kwam door uw familiebanden. U beseftte ook dat het niet veilig was voor u in Georgië en dat u niet geholpen kon worden (NPO, p. 12). Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u dergelijke beslissing reeds vroeger zou hebben gemaakt in de context die u schetste. Volgens uw verklaringen werd u voordien immers meermaals achtervolgd en bedreigd, alsook waren er twee pogingen vanwege de andere familie om u te viseren door op u te schieten (NPO, p. 9-12). Het feit dat u dan toch nog vijf jaar in Georgië kon leven zonder op meer doortastende wijze gevisieerd te worden doet verder vraagtekens plaatsen bij de gegrondheid van uw vrees om het slachtoffer van bloedwraak te worden.”

Verzoeker slaagt er geenszins in aan de hand van concrete en overtuigende elementen voorafgaande motieven aan het wankelen te doen brengen. Door louter te betogen dat hij “*duidelijke, samenhangende en geloofwaardige verklaringen*” gaf over de bedreigingen die hij reeds heeft ondergaan en dat hij meermaals gedetailleerde informatie heeft gegeven over hoe de problemen ontstaan zijn en de moeilijkheden die deze voor hem en zijn gezin meebrachten, vermag hij bovenstaande overwegingen niet te ontkrachten, laat staan weerleggen. Hetzelfde geldt voor het louter aanvoeren van algemene informatie, meer bepaald een artikel over verenigingstradities inzake bloedwraak in Zuidwest Georgië, dat niet van toepassing is op verzoekers regio van herkomst en dat niet is toegespitst op zijn persoon.

2.3.6.4. De Raad stelt verder vast dat niet kan blijken dat verzoeker geen beroep zou kunnen doen op bescherming van de Georgische autoriteiten.

In dit verband dient erop te worden gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land en dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de verzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

Luidens artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke

maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

De Raad stelt vast dat uit de recente “COI Focus” betreffende “Georgië – Algemene situatie” van 11 december 2023, waarnaar in de bestreden beslissingen verwezen wordt en waarnaar de weblink is opgenomen, blijkt dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Uit voormelde informatie blijkt immers dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de *Public Defender*, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van *Legal Aid Service* voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder *GYLA*, *Human Rights Center* en *Rights Georgia*, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI Focus van 11 december 2023 blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in *highprofile*-zaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de *Public Defender* en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.

De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Er kan worden besloten dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids-)problemen in het algemeen aan alle onderdanen voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker werpt hier, door louter aan te geven dat er in Georgië tot op heden sprake is van ernstige corruptie, wat in de recente COI Focus ook niet wordt ontkend en door het aanvoeren van de stukken 3 en 4 bij het verzoekschrift, geen ander licht op. Waar hij opwerpt dat de commissaris-generaal de Georgische autoriteiten lijkt te vergelijken met de Belgische, is dit niet meer dan een blote bewering die geen steun vindt in de motieven van de bestreden beslissing over de beschermingsmogelijkheden in Georgië.

Waar verzoeker wijst op het gegeven dat Georgië geen veilig land van herkomst is, wijst de Raad erop dat Georgië inderdaad, en dit sinds het koninklijk besluit van 7 april 2023 ter vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst beschouwd en zoals hernomen in het recentste koninklijk besluit van 12 mei 2024 (*BS* 27 mei 2024), niet langer als een veilig land van herkomst wordt beschouwd. In deze stipt de Raad aan dat het gegeven dat het herkomstland van verzoeker thans niet langer vermeld staat op de lijst van veilige landen van herkomst enkel tot gevolg heeft dat zijn verzoek om internationale bescherming niet langer behandeld kan worden overeenkomstig artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in een versnelde procedure voor de behandeling van verzoeken om internationale bescherming van personen uit landen die aangemerkt zijn als veilig land van herkomst, en ook het (weerlegbaar) vermoeden, dat bij personen afkomstig uit een veilig land van herkomst geen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aanwezig is, niet op hem van toepassing is. *In casu* werd geen versnelde procedure toegepast en is de genomen beslissing een dubbele weigeringsbeslissing. Met de legislatieve ontwikkeling werd/wordt zowel door de commissaris-generaal als heden door de Raad rekening gehouden. In zoverre verzoeker zich zou beroepen op wets- en/of beleidskritiek, merkt de Raad op dat hij zich daarover niet uit te laten heeft.

Gelet op de voormelde informatie komt het aan verzoeker zelf toe om in zijn individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat hij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in zijn individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hem niet kan worden verwacht dat hij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wendt om bescherming te vragen. Hij moet aantonen dat in zijn individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, dan wel dat niet redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich wendt tot de Georgische overheid voor bescherming. Hij slaagt hier evenwel niet in. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terdege als volgt overwogen:

“U gaf meermaals aan dat u geen bescherming kon krijgen in Georgië omwille van de vele connecties van de andere familie met het criminele milieu en de Georgische overheid (NPO, p. 8-9 & 11). U heeft wat betreft uw persoonlijk situatie echter ook héél weinig ondernomen om bescherming te zoeken. U gaf aan dat u de politie inlichtte na elk serieus incident dat u meemaakte, doch dat ze de situatie niet verder opvolgden (NPO, p. 11 & 13). U werd gevraagd waarom u nooit klacht hebt ingediend en toen zei u dat dit was omdat u door niemand concreet fysiek werd aangevallen. U werd dan gevraagd om welke reden u het nooit heeft geprobeerd en toen zei u dat u de politie wel inlichtte wanneer er iets gebeurde en dat ze geen actie ondernamen (NPO, p. 13). Dergelijke stelling kan het CGVS niet overtuigen aangezien u het simpelweg nooit heeft geprobeerd om klacht in te dienen bij de politie. U gaf zelf ook aan dat jullie familievet de aandacht trok van veel ngo's en de media. Daarom werd u gevraagd of u ooit de hulp heeft ingeroepen van dergelijke ngo's en de media om uw problemen aan te kaarten en bescherming te krijgen. U zei dat uw familieleden dit wel deden, doch dat u het nooit heeft geprobeerd in verband met uw eigen situatie. U werd dan gevraagd of u ooit bescherming heeft gezocht bij andere overheidsdiensten en toen zei u dat het niet zou helpen en dat u ook niet zou weten welke overheidsdiensten u zou moeten contacteren (NPO, p. 13-14). Het staat buiten kijf dat u met dergelijke verklaringen geen enkel concreet element aanbood die doen vermoeden dat u daadwerkelijk niet op de bescherming van uw autoriteiten kan rekenen. Wat betreft uw verklaringen dat u niet op bescherming kan rekenen omwille van de connecties van de tegenpartij kan trouwens nog worden opgemerkt dat de broer van V. M. werd gearresteerd en veroordeeld na de schietpartij op uw oom (NPO, p. 9). U werd dan ook gevraagd of dit niet betekende dat de overheid jullie wel hielp en toen verwees u naar het incident waarbij V. overleed en uw familieleden werden vervolgd, terwijl hun familieleden op vrije voeten bleven (NPO, p. 9). Hiermee ontkrachte u echter niet dat de overheid weldegelijk moeite deed om jullie bescherming te bieden.”

Verzoeker brengt hier geen enkel concreet verweer tegen in. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. De bedoeling van het indienen van een klacht is immers net om bescherming te krijgen tegen belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen.

Gelet op het voorgaande, overtuigt verzoeker niet dat hij in geval van een terugkeer naar Georgië, met betrekking tot de door hem gevreesde problemen, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Georgië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om hem hulp en/of bescherming te bieden. Hij toont aldus niet aan dat in zijn geval geen doeltreffende, niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat hij daartoe geen toegang zou hebben en hij slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Georgische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die hij zegt te vrezen.

2.3.6.5. Waar verzoeker betoogt dat het niet de taak is van het commissariaat-generaal om de bewijswaarde van alle stukken te ontkrachten en dat er *in dubio* het voordeel van de twijfel moet worden toegekend, gaat hij er ten onrechte vanuit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken dient de commissaris-generaal, noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, *quod in casu* (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714). Bovendien is verzoekers argumentatie in het verzoekschrift geenszins dienstig, ten eerste omdat deze op zeer algemene wijze geformuleerd wordt. Ten tweede wijst de Raad erop dat de documenten die verzoeker heeft neergelegd ter staving van zijn beschermingsverzoek, wel degelijk inhoudelijk besproken werden, zoals blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing, en moet worden vastgesteld dat die motieven door verzoeker niet betwist worden, mede waarom zij integraal worden overgenomen door de Raad.

2.3.6.6. Waar verzoeker stelt dat hij tot het uiterste is gegaan in zijn medewerkingsplicht, alle vragen inhoudelijk heeft beantwoord en heeft getracht te verklaren waarom hij niet op de hoogte was van bepaalde details, stelt de Raad vast dat hij niet concreet toelicht welke van zijn verklaringen niet in aanmerking zouden zijn genomen die tot een ander resultaat hadden kunnen leiden, zodat dergelijk algemeen betoog evenmin een ander licht kan werpen op bovenstaande analyse van verzoekers vluchtrelaas. Dat de verwerende partij steeds de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en daardoor appreciatiefouten heeft gemaakt, wordt door verzoeker op geen enkele wijze geconcretiseerd.

2.3.6.7. Waar verzoeker betoogt dat er een gedeelde bewijslast is op basis van artikel 4.1 van de richtlijn 2011/95/EU en in dit verband citeert uit UNHCR "*Guidelines on international protection*", dient er vooreerst op te worden gewezen dat de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en van artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU. Na omzetting van een richtlijn kan aan deze richtlijn geen directe werking meer worden toegeschreven en kan verzoeker er zich niet rechtstreeks op beroepen.

Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht, vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU, geen synoniem is voor "*gedeelde bewijslast*", maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van het relaas op coherente wijze toe te lichten.

Zo verzoeker meent dat hij recht heeft op het voordeel van de twijfel en in dit verband verwijst naar UNHCR "*Note on Burden and Standard of Proof*", benadrukt de Raad dat het voordeel van de twijfel niet onvoorwaardelijk kan worden verleend, doch slechts speelt wanneer na onderzoek van alle elementen het relaas van de verzoeker om internationale bescherming als waarachtig overkomt.

2.3.6.8. Waar verzoeker de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Uit het gestelde onder punt 2.3.6.4. van dit arrest blijkt bovendien dat verzoeker hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat hij voor wat betreft de beweerdde problemen in Georgië geen bescherming zou kunnen krijgen. Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.3.6.9. Waar verzoeker overigens stelt dat de verwerende partij niet aan "*cherry-picking*" kan doen, spijkers op laag water zoekt en aan de hand van enkele elementen zijn geloofwaardigheid tracht te ondermijnen, dient erop te worden gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Dat de duur van het persoonlijk onderhoud (te dezen 2,5u) en het aantal motieven en de lengte van de bestreden beslissing eerder beperkt zijn, doet verder geenszins afbreuk aan de pertinentie van het geheel van deze motieven.

De loutere overtuiging van verzoeker dat de commissaris-generaal telkens van de meest nadelige interpretatie uitgaat en dat daardoor manifeste appreciatiefouten zijn begaan, maakt verder nog niet dat dit zo is. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing kan geen vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. De Raad benadrukt dat de ambtenaren van het commissariaat-generaal onpartijdig zijn en geen persoonlijk belang hebben bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.3.6.10. Tot slot stipt de Raad aan dat artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd opgeheven met ingang van 21 juli 2018. Hoe deze bepaling *in casu* en door de bestreden beslissing, die dateert van 21

juni 2024, geschonden zou kunnen zijn, kan, nog daargelaten dat verzoeker waar hij verwijst naar deze bepaling niet de minste verdere duiding verstrekt, dan ook in het geheel niet worden ingezien.

2.3.6.11. In acht genomen hetgeen voorafgaat kan in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in zijn hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Georgië.

2.3.7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Georgië zou hebben gekend.

2.3.7.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Georgië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of zijn persoon impliceert. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van het voormelde artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.3.7.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Georgië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord, dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Georgisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.11. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

2.3.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de

Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.
Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	V. SERBRUYNS
--------------	--------------